

DOCUMENTAATIEMATERIAAL

VAN DE INTERNATIONALISTISCHE COMMUNISTISCHE PARTIJ. (communistisch programma)

Nº 2 -- Juli/Aug. 1964

Fl. O.15 - 2 Fb.

W A T O N S O N D E R S C H E I D T

- Het weer tot leven brengen van de lijn die loopt van het communistisch manifest naar de Russische Oktoberrevolutie en naar de oprichting van de Communistische Internationale.
- De strijd tegen het ontaarding brengende Moskou, de afwijzing van volksfronten en verzetsblokken.
- De moeilijke taak om de revolutionaire leer en organisaties te herstellen in verbinding met de arbeidersklasse, tegen de personalistische en parlementaristische politiek.

FUNDAMENTELE PUNTEN VOOR DE TOETREDING TOT DE INTERNATIONALISTISCHE COMMUNISTISCHE PARTIJ (Het Communistisch Programma)

I. - THEORIE

De doctrine van de partij is gebaseerd op de beginselen van het historisch materialisme en het kritisch communisme door Marx en Engels uiteen gezet in het Communistisch Manifest, Het Kapitaal en hun andere fundamentele werken die de basis vormen van de Communistische Internationale van 1919.

1. - Een altijd groeiende tegenstelling tussen de produktiekrachten en de produktieverhoudingen ontwikkelt zich in de huidige kapitalistische maatschappij waar zij zich openbaart in de belangtengstelling en de klassesstrijd van het proletariaat en de overheersende bourgeoisie.

2. - De huidige produktiemiddelen worden beschermd en verdedigd door de macht van de burgerlijke staat. Zelfs als er gebruik wordt gemaakt van democratische verkiezingen en hoe ook de toegelaten vorm van het vertegenwoordigend lichaam zal zijn, het zal altijd een orgaan zijn om de belangen van de kapitalistische klasse te verdedigen.

3. - Het proletariaat kan het mechanisme van de kapitalistische produktiemiddelen, de bron van zijn uitbuiting, noch verbrijzelen, noch veranderen zonder de burgerlijke macht door geweld te vernietigen.

4. - De klassep partij is het onmisbare orgaan voor de revolutionaire strijd van het proletariaat. Door in haar midden het meest gevorderde en vastberaden gedeelte ervan te hergroeperen, brengt zij de pogingen van de arbeidersmassa's die strijden voor partiële belangen en gedeeltelijke resultaten tot een algemene strijd voor de revolutionaire emancipatie van het proletariaat. Het is de taak van de partij om de revolutionaire theorie onder de massa's te propagereen om de materiële actiemiddelen te organiseren, om de arbeidersklasse in haar gehele strijd te leiden en om de historische voortzetting en de internationale eenheid van de beweging te verzekeren.

5. - Na de kapitalistische macht te hebben verslagen, kan het proletariaat zich niet tot heersende klasse organiseren, alvorens zij het oude staatsapparaat geheel heeft vernietigd en haar eigen dictatuur heeft ingesteld. Het zal alle functies en politieke rechten aan ieder lid van de burgerlijke klasse weigeren zolang zij sociaal nog voortbestaan en de organen van het nieuwe regiem uitsluitend grondvesten op de producerende klasse. Dat is het programma dat de communistische partij zich voorstelt uit te voeren en dat haar kenmerkt. Zij vertegenwoordigt, organiseert en leidt de dictatuur van het proletariaat.

6. - Alleen de kracht van zijn staat maakt het het proletariaat mogelijk om de noodzakelijke maatregelen te nemen om regelend op te treden in de sociaal-economische verhoudingen waardoor de omvorming van het kapitalisme in een collectief beheer van de produktie en distributie tot stand zal komen.

7. - Deze omvorming van de economie en daardoor van het gehele sociale leven, zal leiden tot de geleidelijke eliminatie van de noodzakelijkheid van de politieke staat, die snel plaats zal maken voor de rationele regeling van de menselijke activiteiten.

8. - In de eerste helft van de 20e eeuw werd de ontwikkeling van de kapitalistische economie gemarkeerd door de vorming van monopolistische trusts en door pogingen om de produktie en de handel te controleren en te leiden volgens een door de staat geleide planning die zich uitstrekt over alle sectoren van de produktie. Op politiek gebied constateert men een versterking van politie, leger en totalitaire staatsvormen. Het is niet zo dat dit nieuwe sociale organisatievormen zijn voor een overgang van het kapitalisme naar het socialisme en nog minder een terugkeer naar de pre-burgerlijke politieke regeringen; integendeel zij zijn de meest ontwikkelde vormen van een steeds meer direct en alleen beheer van macht en staat door de meest ontwikkelde krachten van het kapitalisme.

Dit proces vernietigt de interpretaties van pacifisten e.d. van de evolutie van het burgerlijk regiem en bevestigt de marxistische prognoses betreffende de concentratie en eenwording van de tegengestelde klassen. Om zich met versterkte revolutionaire energie te kunnen meten met het groeiend potentieel van de vijand, moet zij de illusoire terugkeer naar het democratisch-liberalisme niet te baat nemen. De partij moet dit zelfs niet benutten als agitatiemiddel, daar dit historisch zal uitlopen op de praktijk van verbin-

tenissen met de burgerlijke partijen of met pseudo-arbeiders - en reformistische partijen, zelfs voor beperkte doelstellingen.

9. - De imperialistische oorlogen tonen aan dat de ontbindingscrisis van het kapitalisme onvermijdelijk is en wel daardoor omdat het kapitalisme in een periode gekomen is waarin zijn expansie in plaats van door een gestadige groei van de produktiekrachten, wordt bepaald door herhaalde en groeiende vernietigingen. Deze oorlogen hebben veelvuldige en ernstige crises in de boezem van de wereldorganisaties van de arbeiders veroorzaakt omdat de heersende klassen erin geslaagd zijn hun nationale en militaire solidariteit met een van de oorlogvoerenden op te leggen. De historische oplossing waarvoor wij strijden is het ontwaken van de klassestrijd die leidt tot de vernietiging van alle burgerlijke staten en alle internationale coalities, door de reconstructie van de internationale communistische partij als zelfstandige kracht, onafhankelijk van enige huidige politieke en militaire krachten.

10. - De proletarische staat ontleent haar sociale kracht niet aan haar overeenkomst met de een of andere constitutionele vorm, maar aan haar revolutionaire natuur. Het meest uitgewerkte historische voorbeeld van een dergelijke staat is tot op heden die van de sovjets (arbeidersraden) die optraden in de Oktoberrevolutie van 1917, toen de arbeidersklasse zich bewapende onder leiding van de bolsjewistische partij. Toen de wetgevende vergadering ontbonden was werden zij de uitsluitende machtsorganen die de aanvallen van de buitenlandse burgerlijke regeringen afweerden en binnenslands de rebellie neersloegen van de verdwijnende klasse, van de klein-burgerlijke nesten en opportunistische groeperingen, de onvermijdelijke helpers van de contra-revolutie op de beslissende momenten. Het is deze belangrijke historische taak, niet haar interne regels, die de sovjets tot een model van de socialistische kracht maken.

11. - De integrale realisatie van het socialisme is onmogelijk in de beperking van één land en de socialistische omvorming kan niet geschieden zonder mislukkingen en kortstondige terugslagen. De verdediging van de proletarische regering tegen het altijd aanwezige gevaar van de degeneratie is alleen mogelijk als de arbeidersstaat altijd solidair blijft met de internationale strijd van het proletariaat van ieder land tegen de eigen bourgeoisie, staat en leger; deze strijd kent geen wapenstilstand, zelfs niet in tijd van oorlog. Deze coördinatie kan alleen worden verzekerd als de communistische wereldpartij (de proletarische internationale) de politiek en het programma van de staten controleert waar de arbeidersklasse de macht heeft veroverd.

- - - - -

AUSCHWITZ OF HET GROTE ALIBI

Regelmatig toont de linkse pers dat de rassenhaat - en hoofdzakelijk het anti-semitisme - de anti-fascisten als een groot alibi dient. Onder deze vlag marcheren zij het liefst en het is tevens hun laatste toevlucht in de discussie. Wie kan het argument van de vernietigingskampen en de gaskamers weerstaan? Wie verstomt niet bij de zes miljoen vermoorde joden? Wie gruwelt niet bij het sadisme der nazi's? En toch hebben we hier met een van de onbeschaamdste mysti-

ficaties van de anti-fascisten te doen.

Men stelt het nazisme verantwoordelijk voor de dood van 50 miljoen mensen in de laatste oorlog, waaronder 6 miljoen joden. Deze stelling, die een typisch burgerlijke is, komt voort uit de leuze van de zg. communisten: de fascistten dragen de schuld aan de oorlog. Daar de burgerlijke en reformistische ideologen weigeren de oorsprong van de crises, die periodiek de wereld in oorlog brengen uit het kapitalistische systeem zelf te erkennen, proberen ze dit altijd uit het kwade in de mens zelf te verklaren. Wij zien zodoende dat de fascistische en anti-fascistische ideologieën zelfs in feite hetzelfde beweren: de gedachten, de ideeën, de wil van mensen en groepen bepalen het verloop van het sociale proces. Tegen al deze ideologieën, die wij als burgerlijke kenmerken, daar zij streven voor de verdediging van het kapitalisme, zo ook tegen alle vroegere, huidige en toekomstige "idealistten", heeft het marxisme bewezen, dat juist omgekeerd het de materiële maatschappijverhoudingen zijn die het proces van de ideologie bepalen. Dit is de basis van het marxisme en daaruit is te zien dat onze zg. marxisten ook dit hebben opgegeven, daar zij alles terugbrengen tot de ideeë-wereld; op het laatst zijn voor hen het kolonialisme, het imperialisme en het kapitalisme zelfs slechts geestestoestanden (1). Daarmee dragen zij al het leiden der mensheid over op kwade schuldigen, die schuldig worden aan de ellende, de onderdrukking en de oorlog. Daarentegen heeft het marxisme bewezen, dat ver ervan verwijderd door boosaardige willekeur veroorzaakt te worden, de ellende, de onderdrukking en de destructie tot het "normale" proces van het kapitalisme behoren. Dit geldt natuurlijk ook voor de oorlogen van het imperialistische tijdperk. Maar daar de destructie in het bijzonder aan ons onderwerp te pas komt, moeten wij deze kwestie wat nader bezien.

Zelfs wanneer de bourgeoisie of de reformisten toegeven dat aan de imperialistische oorlogen belangenconflicten ten grondslag liggen, zijn zij er nog ver vandaan om van het kapitalisme iets te hebben begrepen. Men ziet het aan hun onmacht om de betekenis van de destructie te omvatten. Zij zijn allen van mening dat de overwinning het doel van de oorlog is en zien in de vernietigingen van mensen en materiële zaken in het vijandelijke kamp alleen een middel om dit doel te bereiken. Dit gaat zo ver, dat zekere naïvelingen voorgesteld hebben om zeer eenvoudig de volgende oorlog met slaapmiddelen te voeren! In tegendeel, wij stellen dat juist de destructie het hoofddoel van de oorlog is. De imperialistische naïjver die de onmiddellijke aanleiding tot de oorlog vormt, is zelf slechts het gevolg van de steeds stijgende overproductie. Door de gestadige daling van de winstwaarde is het kapitalisme gedwongen steeds meer en steeds sneller te produceren en de crisis ontstaat uit de dwang steeds meer te produceren en de onmogelijkheid om voor de produkten afzetmogelijkheden te vinden. Zodoende is de oorlog de kapitalistische oplossing van de crisis; door de massale destructie van installaties, produktiemiddelen en produktiekrachten kan de produktie daarna weer een vlucht nemen, tegelijk helpt de massale mensenvernietiging ons van de periodieke "overbevolking" af, die de overproductie bewerkstelligt. Alleen een klein-burgerlijke dromer

(1) Als men de theorie van de coëxistentie ontleedt, wordt dit daar, zoals ook in de Russische politiek, duidelijk.

kan zich inbeelden, dat de imperialistische conflicten evenzo goed door een voetbalwedstrijd of aan een ronde tafel kunnen worden geregeld en dat de kolossale destructies en de dood van duizenden miljoenen mensen slechts zijn toe te schrijven aan de verstoktheid van de ene, en de kwaadwilligheid en hebzucht van andere.

Reeds in het jaar 1844 hield Marx de burgerlijke economen voor de hebzucht te beschouwen als de mensen aangeboren te zijn in plaats van haat te verklaren en hij liet zien waarom de hebzuchtigen hebzuchtig zijn. Overigens had ook in hetzelfde jaar reeds het marxisme de oorzaak van de "overbevolking" ontdekt: "de vraag naar mensen regelt noodzakelijkerwijze de produktie van de mensen zoals iedere andere waar. Is de toevoer veel groter dan de vraag, dan vervalt een deel der arbeiders tot de bedelstaf of tot de hongerdood", schrijft Marx (Kleine Ökonomische Schriften, blz.46). En Engels schrijft zijnerzijds: "de bevolking is slechts daar te groot, waar de produktiekracht te groot is" en "(de overbevolking) heeft ons getoond, hoe in laatste instantie het privaateigendom de mensen tot een waar heeft gemaakt, waarvan de vervaardiging en de vernietiging van de vraag afhangt, hoe het concurrentiesysteem daardoor miljoenen mensen heeft geslacht en dagelijks slacht" (Kleine Ök. Schr. blz.34 en 36). Niet om het marxisme te weerleggen en alle "vernieuwingen" ervan te rechtvaardigen heeft de laatste imperialistische oorlog bewezen dat onze analyse geheel opgaat.

Wij moeten dit alles naar voren brengen, om ons bezig te kunnen houden met de vernietiging van de joden. Want deze vernietiging heeft niet in een willekeurige tijd plaats gevonden, maar midden in de crisis en de imperialistische oorlog. Wij moeten haar dus binnen de reusachtige vernietigingsondernemingen verklaren. En daarmee brengen wij de vraag in het juiste licht. Wij hoeven nu niet meer het "oorlogsnihilisme" van de nazi's te verklaren, maar wel waarom deze vernietiging zich voor een deel heeft geconcentreerd op de joden. Hier zijn de nazi's en anti-fascisten het weer eens: de massamoord op de joden werd door rassenhaat, de jodenhaat, een vrije en wilde "passie" veroorzaakt! Wij marxisten weten echter dat er geen vrije sociale passie is en dat niets zodanig is bepaald als juist deze collectieve haatuitbarsting. De beschouwing van het anti-semitisme uit de imperialistische tijd zal ons dit bevestigen.

Wij spreken uitdrukkelijk van het anti-semitisme van de imperialistische tijd, want, alhoewel de "idealisten" van allerlei slag, van de nazi's tot de theoretici van het "jodendom", beweren dat de jodenhaat altijd en overal hetzelfde is, weten wij dat het niet zo is. Het tegenwoordige anti-semitisme is geheel verschillend van dat uit het feodalisme. Het is ons onmogelijk de geschiedenis van de joden, die het marxisme nauwkeurig heeft verklaard, hier weer te ontwikkelen, wij weten waarom in de feodale maatschappij de joden als zodanig zijn blijven bestaan; wij weten dat de krachtige bourgeoisie (Amerika, Engeland en Frankrijk) die vroeg in staat waren hun politieke revolutie door te voeren, hun joden bijna geheel hebben geassimileerd en dat de zwakke dit niet konden. Het is niet het overleven van de joden als zodanig dat we hier moeten verklaren, maar het anti-semitisme van het imperialistische tijdperk. En dit is niet moeilijk als wij niet naar het "wezen" van de joden of de anti-semieten zoeken, maar naar hun plaats in de maatschappij. Door hun geschiedenis bevinden de joden zich thans hoofdzakelijk in de middenstand. Deze klasse is echter door het voortdurende voortschrijden

van de concentratie van het kapitaal ten dode opgeschreven. Dit is ook de bron van het anti-semitisme, wat, zoals Engels al zei: "niets anders is als een reactie van middeleeuwse, ondergaande maatschappijlagen tegen de moderne maatschappij die in wezen uit kapitalisten en loonarbeiders bestaat". (Over het anti-semitisme, in "Zur deutschen Geschichte", II, 2, S. 1121). In Duitsland in het tijdvak tussen de oorlog vinden wij deze toestand in een bijzonder acuut stadium. Door de oorlog en de revolutionaire golf van de jaren 1918-28 opgeschrikt, nog steeds bang voor de aanslagen door het proletariaat, drukt de crisis van na de oorlog als een berg op het Duitse kapitalisme. Terwijl de zegenrijke, sterkere bourgeoisie (USA, Engeland, Frankrijk) minder getroffen, de omschakeling van de oorlogseconomie relatief gemakkelijk te boven kwam, kwam het Duitse kapitalisme in een compleet moeras. En zoals in alle crises die door de uitschakeling van een deel van de kleine en middelgrote ondernemingen tot een hogere concentratie van het kapitaal voeren, was het wellicht de middenstand die het meest door de crisis werd getroffen. Hier was de toestand zo dat de geruïneerde, failliete en verpande klein-burgerij zelfs niet in het proletariaat kon terugvallen dat zelf zwaar onder de werkloosheid leed (7 miljoen werklozen op het hoogtepunt van de crisis). Zij vervielen direct tot de bedelstaf en werden tot de honderdood veroordeeld, zo gauw hun reserves opgeteerd waren. Oog in oog staande met deze verschrikkelijke bedreiging, heeft de klein-burgerij het anti-semitisme "uitgevonden". Zij deden dit niet zozeer, zoals de metafysici beweren om daardoor hun ongeluk te verklaren, maar om te proberen zich daartegen te beschermen, daar zij de bedreiging concentreerden op een van hun eigen groepen.

Onder de ongekende economische druk, voor de bedreiging van de vernietiging die het leven van al haar leden onzeker maakte, heeft de middenstand een van haar delen opgeofferd, met de hoop zo het leven van de anderen te kunnen redden en te verzekeren. Het anti-semitisme komt net zomin voort uit een "machiavelistisch plan" als uit een "innerlijke perversheid". Het is een directe konsekwentie van de economische dwang. Inplaats van de oorzaak a priori van de uitroeiing van de joden te zijn, is de jodenhaat slechts de uitdrukking van deze wens de vernietiging op hen te concentreren en tot hen te beperken.

Vaak gebeurt het dat zelfs de arbeiders tot racisme vervallen als zij massaal door de werkloosheid bedreigd zijn en proberen haar op anderen uit hun groep, Italianen, Polen of anderen, Arabieren, Negeren enz. te concentreren. Maar bij het proletariaat gebeurt dit slechts in ogenblikken van de ergste demoralisatie en duurt niet lang. Zo gauw het proletariaat de strijd weer opneemt, ziet het helder en concreet wie zijn vijand is. Het proletariaat is een eenheidsklasse, die een historisch perspectief en een historische missie heeft.

De middenstand daarentegen is een uitzichtsloze en veroordeelde klasse. En daarmee is zij er ook toe veroordeeld, niets te kunnen begrijpen, en is tot strijden onbekwaam: in de molen die haar vermaalt kan zij slechts blindelings om zich heen slaan. Het racisme is geen verwarring des geestes, het is een kleinburgerlijke reactie op de druk van het groot-kapitaal en dit zal zo blijven. De keuze van het "ras", d.w.z. de groep waarop men probeert de vernietiging te concentreren, hangt natuurlijk van de omstandigheden af. In

Duitsland voldeden de joden aan de "noodzakelijke voorwaarden" en zij waren de enigen die eraan voldeden. Zij behoorden bijna allen tot de middenstand, en in de middenstand de enige voldoende identificeerbare groep. Op hen kon de kleinburgerij de catastrofe afleiden.

Het was echter noodzakelijk, dat deze identificatie geen moeilijkheden gaf. Men moest precies kunnen bepalen wie te vernietigen en wie te sparen. Vandaar de belachelijke tellerij van de gedoopte grootouders, die openlijk indruist tegen de bloed- en rassentheorie en voldoende haar onzinnigheid bewijst. Maar het minst ging het om logica. De democraat, die de krankzinnigheid en de gemeenheid van het racisme naar voren brengt, gaat hier, als gewoonlijk voorbij aan de werkelijke kwestie.

Onder de druk van het kapitaal hebben de Duitse kleinburgers dus de joden voor de leeuwen geworpen om hun eigen hachje te redden. Zoals gezegd gebeurde dit niet bewust, maar dat was de zin van hun jodenhaat en hun bevrediging toen zij de joodse zaken sloten en leegroofden. Het groot-kapitaal wreef zich, zo kan men zeggen, tevreden de handen: de middenstand was het ermee eens een deel van zichzelf te liquideren; nog beter de kleinburgers waren bereid deze liquidatie zelf uit te voeren. Maar deze "personificatie" van het kapitaal is echter een slecht beeld: het kapitalisme weet net zo min als de kleinburger wat het doet. Het is onmiddellijk onderworpen aan de economische drang en volgt de weg van de minste weerstand.

Het proletariaat harerzijds, heeft in deze geschiedenis niet direct een rol gespeeld. Het Duitse proletariaat werd verslagen en natuurlijk kon de uitroeiing van de joden eerst na zijn nederlaag plaatsvinden. Maar de sociale krachten die tot deze vernietiging dwongen, bestonden reeds voor de nederlaag van het proletariaat. Er na konden zij zich "realiseren", daar het kapitalisme nu ruim baan had.

Toen is de liquidatie van de joden begonnen: onteigening in alle mogelijke vormen, uitsluiting uit de vrije beroepen, uit leidinggevende functies enz. Langzamerhand waren de joden beroofd van iedere levensmogelijkheid, zij leefden op de reserves die zij hadden kunnen redden. Tot aan het uitbreken van de oorlog bestond de nazi-politiek ten opzichte van de joden uit twee woorden: "Juden 'raus!". Er werd van alles gedaan om het weggaan van de joden te bevorderen (zelfs hulp bij de illegale binnendringing van Palestina!). Terwijl de nazi's echter de joden, waarvan zij niet wisten wat ermee aan te moeten, kwijt wilden; terwijl hunnerzijds de joden niets anders wilden dan uit Duitsland weg te komen, wilde men ze nergens toelaten. Dit laat zich als volgt verklaren: niemand kon ze binnen laten, want geen land was in staat enige miljoenen geruïneerde kleinburgers op te nemen en hun levensmogelijkheden te bieden. Slechts een klein aantal joden kon weggkomen. De meesten moesten blijven, tegen hun wil en tegen de wil van de nazi's. Zij sweefden in de lucht om het zo uit te drukken.

Met de imperialistische oorlog heeft de toestand zich zowel kwantitatief als kwalitatief toegespitst. Kwantitatief, daar het Duitse kapitalisme, gedwongen de middenstand te verminderen en het Europese kapitaal in zijn handen te concentreren, de liquidatie van de joden zelfs tot geheel Midden- en Oost-Europa uitbreidde. Het anti-semitisme maakte opgang en kwam overeen met het inheemse anti-semitisme van

de Midden- en Oosteuropese landen, alhoewel dit gecompliceerder was (een afschuwelijke mengelmoes van feodaal en imperialistisch anti-semitisme wat we hier niet nauwkeuriger kunnen analyseren). Tegelijk had de toestand zich ook kwalitatief toegespitst. De levensvoorwaarden waren door de oorlog veel zwaarder geworden, de joodse reserves smolten tesamen, over korte tijd waren zij prijsgegeven aan de hongerdood.

In "normale" tijden en als het om kleine aantallen gaat, kan het kapitalisme de mensen die het uit het produktieproces stoot, alleen laten kreperen. Maar midden in de oorlog, en voor miljoenen mensen is dit niet mogelijk: zo'n "verstoring" zou alles hebben verland. Het kapitalisme moest hun dood organiseren.

Men heeft hen niet meteen gedood. Eerst heeft men hen aan het maatschappelijk verkeer onttrokken, men heeft hen hergroepeerd, geconcentreerd. Men heeft hen tot zware arbeid gedwongen en ondervoed, d.w.z. het kapitalisme heeft hen ten dode uitgebuit. Het is een oude methode van het kapitaal, de mensen door de arbeid te vermoorden. Reeds in het jaar 1844, schreef Marx: "De industriële oorlog (in de tekst betekent oorlog industriële strijd, concurrentie, red.), om met succes te worden gevoerd, heeft talrijke legers nodig, die hij op hetzelfde punt kan ophopen en rijkelijk decimeren" (Kl. Ök. Schr., S. 61).

Zolang deze mensen nog leefden, moesten zij hun levenskosten opbrengen en tegelijk de kosten van hun dood. Zij moesten meerwaarde opbrengen zolang zij daartoe in staat waren. Want zelfs de moord op de daartoe veroordeelde mensen kan het kapitalisme alleen voltrekken, als zij winst oplevert. Zo gaat het ook bij de oorlog in het algemeen.

De mens is echter taai. Tot ware skeletten geworden, krepeerden zij niet snel genoeg. Men moest hen die niet meer konden werken afslachten en daarna hen die men niet meer nodig had, omdat hun arbeidskracht door het ongunstige verloop van de oorlog niet meer gebruikt kon worden.

Het Duitse kapitalisme heeft overigens slechts ongaarne besloten tot de eenvoudige moord. Overigens niet uit morele overwegingen, maar daar het niets opleverde. Zo ontstond de opdracht van de kortelings overleden Joel Brand (1), die we hier noemen, omdat het de verantwoordelijkheid van het wereldkapitalisme duidelijk laat zien. Joel Brand was een van de leiders van de half-illegale organisatie van Hongaarse joden. Door onderduiking, illegale emigratie, het omkopen van de SS en alle mogelijke middelen, probeerde deze organisatie joden te redden. De SS van het jodencommando duldde dergelijke organisaties voor de omkoping en ook omdat zij in zekere mate probeerde ze als handlangers voor verzamel- en keuzewerkzaamheden te gebruiken.

In april 1944 werd Brand op het jodencommando in Budapest geroepen: Eichmann, de leider van de jodenafdeling van de SS wilde hem spreken. En Eichmann, met instemming van Himmler, droeg hem op met de Westelijke mogendheden in overleg te treden over de verkoop van

(1) Die Geschichte von Joel Brand, Alex Weissberg. Verlag Kiepenheuer und Witsch, Köln-Berlin.

een miljoen joden. De SS verlangde daarvoor 10.000 vrachtwagens, maar was tot iedere sjacherij, zowel betreffende de soort als de hoeveelheid van de ruilwaren bereid. Om de ernst van hun aanbod kracht bij te zetten, stelden zij voor terstond 100.000 joden te leveren, meteen na de aanvaarding.

Het aanbod was er, maar helaas was er geen vraag. Niet alleen de joden, maar ook de SS zelf hadden zich laten beetnemen door de humanitaire propaganda van de geallieerden. Maar de geallieerden wilden deze miljoen joden niet, noch voor 10.000 vrachtwagens, noch voor 5.000, zelf niet voor niets.

Wij kunnen hier niet ingaan op de details van Brands mislukking. Hij ging via Turkije naar het Nabije Oosten en raakte van de ene Engelse gevangenis in de andere. De geallieerden wilden de zaak niet ernstig nemen, en deden alles om Brand in discrediet te brengen en hem de mond te snoeren. Uiteindelijk ontmoette Brand in Cairo de Britse minister van Staat in het Nabije Oosten, Lord Moyne. Hij smeekte hem dan tenminste een schriftelijk akkoord te geven zelfs met de bedoeling het niet na te komen, dat zou toch 100.000 mensens levens redden!

"- En hoeveel zouden het er in totaal zijn?

"- Eichmann sprak van een miljoen.

"- Hoe stelt U zich dat voor Mr.Brand? Wat moet ik beginnen met dat miljoen joden? Waar moet ik ze onderbrengen? Wie zal ze opnemen?

"- Als de aarde voor ons geen plaats meer heeft, dan blijft ons niets anders meer over dan ons te laten uitroeien", zei Brand vertwijfeld.

De SS heeft dat niet meteen begrepen, zo zeer geloofden ze het idealisme van het Westen!

Na Brands mislukking en midden in de massamoord hebben ze nog geprobeerd aan de Joint (Joint American Jews Committee) joden te verkopen, waarvoor zelfs een voorschot van 1.700 joden in Zwitserland werd afgeleverd. Maar wat deze betrof nam niemand in deze zaak beslissing.

Joel Brand zelf had het begrepen of bijna begrepen. Hij zag hoe de zaak erbij stond, maar niet waarom. Het was niet de aarde, die geen plaats meer had, maar de kapitalistische maatschappij. En er was geen plaats voor hen, niet omdat ze joden waren, maar omdat zij uit het produktieproces waren gestoten, voor de produktie niet meer van nut waren.

Lord Moyne werd door twee joodse terroristen vermoord en Brand hoorde later dat hij vaak veel medelijden had getoond met het tragische lot van de joden: "zijn politiek werd hem door de onmenselijke Londense regering gedicteerd". Maar Brand had niet begrepen, dat deze regering slechts die van het kapitaal is en dat juist het kapitaal het onmenselijke is. Het kapitaal kon niets met deze mensen beginnen. Zelfs niet met de weinige overlevenden, de "displace persons" waarvoor men geen plaats vond, kon het niets doen.

De overlevende joden is het uiteindelijk gelukt een plaats te vinden. Met geweld en dankzij de internationale conjunctuur, werd de staat Israël gegrondvest. Zelfs dat maakte het echter nodig dat andere bevolkingsgroepen werden "verplaatst": sedertdien versmachten honderduizenden Arabische vluchtelingen hun voor het kapitaal onbruikbaar leven in de kampen.

We hebben gezien hoe het kapitalisme, doordat het hen uit het produktieproces stootte, miljoenen mensen ter dood veroordeelde. Wij hebben gezien hoe ze werden omgebracht en hen daarbij alle mogelijke meerwaarde werd uitgeperst. Thans moeten we nog nagaan hoe ze zelfs na hun dood verder worden uitgebuit en zelfs hun dood zelf wordt uitgebuit.

Ten eerste hebben de geallieerde imperialisten hen gebruikt om hun oorlog te rechtvaardigen en na hun overwinning de gemene gehandeling van de overwonnenen. Men heeft zich op de kampen en de lijken gestort. Overal heeft men de gruwelplaten getoond en geroepen: kijk toch eens wat een schoften die Moffen zijn! Groot gelijk hadden we toen we tegen ze vochten! En groot gelijk hebben we nu om hen het leven zuur te maken! Alle brave anti-fascistische democraten hebben zich op de lijken van de joden gestort. En ze wapperen ermee voor de ogen van het proletariaat. Natuurlijk doen ze dit niet om de afschuwelijkheid van het kapitalisme te laten zien! Integendeel, ze proberen te laten zien hoe mooi de ware democratie en de overwinning van de andere partij is, hoe goed het leven is in de hernieuwde kapitalistische maatschappij! Bij de gruwel van de kapitalistische dood moet het proletariaat de gruwel van het kapitalistische leven vergeten en dat beide onafscheidelijk zijn verbonden. Bij de experimenten van de SS-artsen moet worden vergeten dat het kapitalisme op grote schaal met alcohol, met kankerverwekkende producten, met de stralingen van de "democratische" atoombom enz. experimenteert. Men toont de lampekappen uit mensenhuid, waarbij men vergeet dat het kapitalisme uit levende mensen, uit hun arbeidskracht een lampekap maakt.

Bij de bergen haren, gouden tanden, bij de tot waar geworden lichamen der dode mensen moet men vergeten dat het kapitalisme de arbeid tot waar heeft gemaakt. Hier is de bron van alle ongeluk. Dit achter de lijken van de slachtoffers van het kapitaal te willen verstoppert, deze lijken te gebruiken als bescherming van het kapitaal, dat is werkelijk de afschuwelijkste manier om hen tot het einde uit te buiten.

- - - - -

LEEST EN VERSPREIDT DIT BLAD, NEDERLANDS MARXISTISCH ORGAAN!

Onze publicaties:

PROGRAMME COMMUNISTE	- driemaandelijks theoretisch orgaan
IL PROGRAMMA COMUNISTA	- halfmaandelijks
LE PROLETAIRE	- maandelijks
SPARTACO	- maandelijks
DER FADEN DER ZEIT	

Correspondentieadres: PROGRAMME COMMUNISTE
Boite Postale n° 24 - PARIS 19e - FRANKRIJK

Binnenkort verschijnt de eerste aflevering van "DE DRAAD VAN DE TIJD" - Bijdragen tot de historisch reconstructie van de marxistische theorie - Het 2e Congres van de IIIe Internationale en de Italiaanse Linkervleugel.
